

GOLFHUMOR 1

Prästen och vätten

En präststuderande hade prövat på golf vid en provlektion. Han hade lyckats få iväg bollen ett par gånger och den där farliga, dyra känslan av att kanske en dag stå på en prispall, hade infunnit sig.

Pron, golf läraren på en golfklubb kallas så, för hen är oftast eller har varit professionell, hade också sagt några lovande ord, också för att en dag eventuellt få se honom som medlem i klubben och sälja utrustning till honom. Nåväl, prellen kan vi för enkelhetens skull kalla honom, hade fått blodad tand och beslutat att med kraft från ovan, så var detta hans fritidsnöje.

Han fick låna ett set klubbor av en släkting och så började hans mödosamma vandring, för att en dag komma med i en fyr-boll, (fyra spelare som regelbundet spelar ihop) och med mer social gemenskap.

Han gick upp tidigt de dagar han kunde, för att öva innan banan blev full av vardagsmedlemmar och green-fee gäster (betalande gäster från annan klubb)..

Han övade metodiskt, började med järnfemman, sen järnsjuan och efter några veckor hade han nått fram till drivern. Driving-range, övningsbanan, fick många besök och antalet bollar som han övade med steg till fyrsiffrigt tal.

En dag råkade han på pron som hade gett honom hans första kontakt med golfen och som nu märkte att prästen hade förkovrat sig högst märkbart. Pron föreslog att han skulle ta en lektion, så att pron kunde justera vissa eventuella saker.

Lektionen kom och pron fann att prästen var kommen så långt att han var klar för ett grönt kort.

Han gjorde teoridelen och så provspelade han några hål med pron. Trots några slicar här och några hookar där, så fick han Gud ske lov sitt gröna kort, berättigande honom att kunna börja spela.

Nu skulle han bara öva på det där som pron sa om stansen och att inte titta upp för tidigt.

En morgon med daggen fortfarande som pärlor i gräset, slog han ensam ut från första tee. Par tre-hålet hade vatten till vänster, sedan greenen lite upphöjd och ondulerad. Första "pilsnerbollen" gick med plask i vattnet, men det var med i beräkningarna. Han hade långt kvar tills han kunde bortse från vattenhinder och betrakta det som fairway. Andra bollen landade kort om green och han låg på green på tre slag och efter en tvåputt så var bollen i koppen. Vilken lycka!

Prästen sken ikapp med den uppåtgående solen just nu alldeles över takåsen på klubbhuset och hans första dubbel-boogie öppnade upp tankarna om lördagsboll, singelhandikapp, golfkompisar m.m.

Kommen till hål tolv, så kom slicen och hälsade på, han kom ut i skogen och kanske bli tvungen att droppa och plikta med ett slag. Han fick leta en stund efter sin boll, men morgonen var strålande och inga spelare som tryckte på bakifrån för att få gå igenom.

Slutligen fann han en boll framför en stubbe, han identifierade bollen som sin och skulle just droppa bollen, då han hörde en röst:

Varde hälsade broder och välkommen till skogen. Sin vana trogen tittade prellen upp mot himlen, men fann snart en vätte satt bredvid stubben. Han blev mycket förvånad, men fann snart att vätten var mycket insatt i golf och efter en del prat, så rådde vätten honom att inte ha så tight grepp. Prästen insåg genast att här hade han en figur som visste vad ha talade om. Prellen hade också märkt att ha höll i klubban alldeles för hårt, nästan så att knogarna vitnade.

De skildes åt och prästen lydde vättens råd och se, nu gick bollen mera rakt.

Några veckor senare kom prästen till samma hål och det blev en slice och bollen for ut i skogen, ungefär som första gången då han mötte vätten.

Och tänk, bollen låg nästan på samma ställe och när prästen skulle ta upp bollen, så kom vätten fram.

- Tjena kompis, hur går det?

- Jo tack så prästen, jag kajkar på och skulle nog kunna spela på 36 idag om jag scorade.

- Så, sa vätten, bra jobbat och snyggt marscherat. Jag såg att du valde en järnfyra när du slog ut. Jag skulle nog ha valt en sexa eller sju, för att komma i bättre läge inför nästa slag. På det sättet får du visserligen ett slag mer, men spelet blir säkrare om du får bort skogen från spelet, så att säga. Och då slipper du ju droppa och plikta. Spelet blir lugnare och man slipper emotionella dalgångar och kan koncentrera sig på chippen och puttingen.

- Tack kompis, sa prästen och tänkte att här var det en som visste vad han talade om. Men hur hade vätten kunnat lära sig golf, han som bara var 30 cm lång. Konstigt, men Herrens vägar kan vara fromma och underliga.

Prästen övade på duktigt i sin ensamhet men längtade efter en spelkompis.

Efter ytterligare några besök hos vätten, så började det uppstå en förtrolig relation mellan honom och vätten.

En morgon på senhösten, så slicade prästen på samma hål igen och vätten kom fram.

- Hallå igen, ropade vätten glatt igenkännande. Det var länge sen. Hur har du det med golflivet och

även det andra livet med förresten?

- Jo då, jag klagar inte på golfspelet. Jag gör mina små missar, men det gör ju nästan alla.

Härom veckan gjorde jag min första birdie, så det gå sakta men säkert framåt.

- Men du ser lite bekymrade och nere ut, sa vätten. Har du bekymmer på jobbet, eller känner du dig orolig på nåt sätt.

- Nej, sa prästen, det är väl som det ska va, tror jag. Men ibland hade jag önskat att jag hade en golfkompis som man kunde snacka med och inte bara gå här i min ensamhet.

Vätten, som var en klok och erfaren vätte såg genast att det var något som fattades prästen, men det var kanske lite för närgånget att fråga.

Vätten sa, du får väl gå hit till klubben lite senare på dagen, när det finns spelare i klubbhuset

som väntar på att slå ut. Så tar du dig en kopp kaffe och sätter dig på altanen och njuter.

Jag ger mig den på att det snart kommer någon som vill snacka. Då passar du på att fråga om han eller hon vet någon två-boll som vill bli tre eller tre-boll som vill bli fyra.

- Jag tackar så mycket för tipsen, men jag tror mina problem ligger på ett lite annat plan.

Då fattade vätten var skon klämde och harklade sig och sa:

Hm, jag vill inte verka plump och påstridig, men hur har du det med sex-livet?

Prästen blev överrumplad av en sådan närgången fråga från vätten, men å andra sidan hade de ju träffats ett antal gånger och lärt känna varandra ganska väl.

Efter lite betänketid svarade prästen:

Jag är singel och präst i en församling på 600 själar, så vad tror du?

Sensmoral: när inte de sakralt vertikala kontakterna räcker, får man ta till de konventionellt horisontella.